

jest dostatečnou kausou ku převodu vlastnictví. Tuto otázku řeší negativně s poukazem na § 914 obč. zák., jenž žádá respektování právého úmyslu stran. U zajišťovacího převodu směřuje tento úmysl k zastavení věci a proto nutno v něm spatřovati smlouvu zástavní, jež kausou vlastnického převodu není. V dalším dotýká se sporné otázky, zdali jest možno nabýti vlastnictví věci movité per constitutum possessorium od auktora nevlastníka, čemuž přisvědčuje s odůvodněním, že hmotné odevzdání není podmínkou účinnosti norem §-u 367 obč. zák. a čl. 306 obch. zák. Pojednav o prostředcích, jimiž náš právní řád čelí nepříznivým důsledkům nezjevnosti převodu práva vlastnického konstitutem, srovnává v obšírné kapitole naši zákonodárnou úpravu převodu vlastnictví k věcem movitým s úpravou v právu francouzském. Druhý oddíl Andresovy práce jedná o významu konstitutu v právu zástavním. Zde hlavně zabývá se otázkou, zda konstitut representuje přípustný nabývací způsob práva zástavního. Zodpovídá ji záporně s poukazem na § 451 obč. zák., v němž vidí ochranu zájmů dlužníka i věřitele. Svou práci zakončuje zmínkou o rejstříkové hypotéce.

Rozsah tohoto časopisu nedovoluje mi, abych Andresovu práci kriticky rozebíral. Chci jen podotknouti, že někde lze nesouhlasiti, což ostatně při řešení sporných otázek jest samozřejmé. Tak v kapitole o zajišťovacím převodu autor téměř jedním dechem praví, že nejde tu o simulované právní jednání, nýbrž naopak, že dlužník chce při něm zcela vážně převést na věřitele vlastnictví určitých majetkových objektů se všemi důsledky (str. 40 a 45), ale že přece v projevech vůle stran, nesoucích se k zajišťovacímu převodu, nelze spatřovati nic jiného než smlouvu zástavní (str. 45). V tom bude asi rozpor, neboť autor odmítá simulaci zajišťovacího převodu, ale současně připouští dissimulaci smlouvy zástavní. Andres tento rozpor vycítuje a marně jej omlouvá, že »strany chtějí skutečně a vážně úplný převod vlastnictví, avšak opsáním pojmu nemění se jeho právní obsah«. (str. 45). Leč, ač bylo by možno uvést ještě jiná místa, jež budí pochybnosti, nutno jinak uznati, že Andresovo pojednání representuje výsledek poctivého a samostatného přemýšlení.

Dr. A. P.

Dr. Krno Vladimír: Civilný súdny poriadok. Nákladom Vydavateľskej a literárnej spoločnosti »Komenský« v Bratislave. Stran 594; cena 100.— Kč.

Je to preklad z maďarštiny zákonného článku I. z r. 1911, platného civilného súdneho poriadku na Slovensku, doplnený judikaturou tak predprevratovou, ako i našou. Krno sa poprvé pokúša preložiť zákon a systematicky doplniť novými rozhodnutiami najvyššieho súdu (kurie). Preklad proti predchádzajúcim práciam vyniká lepšiou slovenčinou a snahou po jednotnej terminológii. Sem-tam je preklad ešte trochu nejasný a ztrnulý. Používal niekde právnického slovníku Fajnor-Zátarecký, a inde zase tvorí výrazy sám. Tým sa stáva, že miesto sjednocovania terminologie slovenskej, máme zase nové výrazy pre určité právne pojmy. Tomuto dôležitému a významnému dieľu iste by bolo poslúžilo, jest-li by sa bol autor pridržiaval jednotnej a mladšej právnickej generácii bežnej terminologie, ktorá je tradovaná profesorom Horom. Práca dra Krnu je neoceniteľná napriek tomu, že má niektoré už spomenuté vady a nedostatky pokiaľ ide o judikaturu, pretože je jedinečnou a doteraz najlepšou prácou v oboru právnom.

Kš.

Dr. Ant. Hobza: Poměr mezi státem a církví. Třetí změněné vydání. Praha 1925 (vyšlo až v lednu 1926). Nákl. vlastním, v komisi Všehrdu. Str. 232. Cena Kč 45.—. — Na žádost Všehrdu, který neměl pro své členy vhodnou příručku ke studiu státně-církevního poměru a jak autor v předmluvě uvádí, také na častá přání z kruhu mimo-fakultních, odhodlal se prof. Hobza vydati znovu své dávno rozebrané